

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **E. D.**
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika

právně zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2022, č. j. OAM-319/ZA-ZA12-ZA05-2022, ve věci udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ondřeji Zaorálkovi, advokátovi, sídlem v Ostravě Zábřehu, Kpt. Vajdy 3046/2, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce

ve výši 12 342 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2022, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 16. 3. 2022, přičemž do České republiky přicestoval dne 15. 3. 2022 z Ukrajiny.
3. Žalobce poskytl dne 22. 3. 2022 údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, z níž se mj. podává, že je ázerbajdžánské národnosti, pochází z města Baku. Dle svého vyjádření věří v Boha, ale nehlásí se k žádnému náboženství. Nikdy nebyl politicky aktivní. Je svobodný, bezdětný. Žalobce žil před příjezdem do České republiky na území Ukrajiny s přestávkami asi 10 let, studoval zde a následně i podnikal. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce označil nesouhlas s vládou Ilhama Alijeva, neboť má proevropské názory, jakož i skutečnost, že jej v zemi původu chtěli odvést do armády, přičemž žalobce nechtěl bojovat.
4. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu konaném téhož dne žalobce upřesnil, že zemi původu opustil již v roce 2012, odcestoval na Ukrajinu, kde studoval, neboť se ve vlasti vyhýbal nástupu základní vojenské služby. Ve vlasti měl následně problémy s prací, neboť neměl vojenskou knížku. Jeho strýček byl v opozici. Otec žalobce žije na Ukrajině již 16 let, matka v Baku. Z Ukrajiny se poprvé vrátil do vlasti v roce 2016 na dobu asi 9 měsíců. Poté odcestoval zpět na Ukrajinu, kde pobýval bezvívově. Posléze se vrátil do Ázerbájdžánu, asi rok pracoval, aby jel opět na Ukrajinu a žádal tam o povolení k pobytu. V návaznosti na zamítnutí jeho žádosti se vrátil do vlasti. Během návratů do Ázerbájdžánu pobýval v bytě matky v Baku. Pracoval jako číšník či v bance, a to až do podzimu 2020. Když začala válka o oblast Náhorního Karabachu, byl žalobce telefonicky i prostřednictvím osobních představitelů návštěv vojenské správy předvoláván do armády. Skrýval se u své tety po dobu prvních 20 dnů války na podzim 2020. Následně z vlasti odcestoval v lednu 2021 asi na 10 dnů do Kyjeva, aby se opět vrátil do Ázerbájdžánu, jenž opětovně opustil v březnu 2021 tajně přes Gruzii. Tvrdil, že i po skončení války byl hledán v souvislosti s nástupem do armády. V dubnu 2021, po skončení války, se vrátil do Ázerbájdžánu, avšak stále probíhaly odvody do armády. Obává se návratu do vlasti, neboť na hranicích s Arménií není klid. Dle žalobce je možné, že by jej odvedli. Při svých cestách z a do Ázerbájdžánu nikdy žádné potíže neměl. Žalobce nebyl s to vysvětlit své bezproblémové návraty a vycestování z Ázerbájdžánu v roce 2021. V minulosti zaplatil vojákovi, aby jej nedovedli; vyhotovil mu písemnost, že má astma, za což zaplatil 1500 USD; platbu opakoval každé tři roky, naposledy v roce 2018, přičemž mu bylo řečeno, že mu již v budoucnu nemohou pomoci. V zemi původu nebyl trestně stíhán. Sestra i matka

mají dle žalobce problémy v práci kvůli strýcovým politickým aktivitám. Strýc byl propuštěn z práce, jmenuje se E. M. a patří k politické straně AMIP. Žalobce nedoložil žádné předvolání do armády. Závěrem uvedl, že se mu v Ázerbájdžánu špatně žije, neboť je to „Putinovo impérium“.

5. Součástí správního spisu jsou tyto informace o zemi původu:

- Informace OAMP, Ázerbájdžán, Bezpečnostní situace v zemi ze dne 11. 7. 2022;
- Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Ázerbájdžán, přehled údajů o zemi za rok 2021, publikováno v roce 2022;
- Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska, září 2021, Zpráva o zemi původu: Ázerbájdžán, Povinná vojenská služba;
- Francouzský úřad pro ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti – Částečná mobilizace rezerv v Ázerbájdžánu v průběhu konfliktu v září až říjnu 2020, z 8. 10. 2020;
- Informace MZV ČR ze dne 17. 12. 2018

6. Žalobce se dne 26. 7. 2022 seznámil s podklady pro rozhodnutí, přičemž se k nim nevyjádřil a doplnění nenavrhoval. Doplnil, že mu matka prostřednictvím aplikace „whatsapp“ sdělila, že jej stále hledá vojenská správa. Neúčastnil se války v Karabachu, kde se pořád střílí, a nechce se jej účastnit ani nyní.

7. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 8. 9. 2022. Neshledal naplnění azylového důvodu předpokládaného v § 12 a § 12b zákona o azylu, přičemž konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti nikterak politicky aktivním. Důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce tkví z odmítnutí nástupu povinné vojenské služby. Do země původu, již opustil v roce 2012, se ovšem opakovaně vracel. Výslovně uvedl, že žádné potíže ve vlasti neměl, začal být hledán příslušníky vojenské správy na podzim 2020 v souvislosti s eskalací konfliktu o Náhorní Karabach. Žalovaný uzavřel, že snaha vyhnout se nástupu do armády sama o sobě není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný poukázal i na skutečnost, že i přesto, že se měl žalobce ukrývat před vojenskou správou na podzim roku 2020, bezproblémově a opakovaně v lednu a březnu 2021 cestoval z a do Ázerbájdžánu. Žalovaný uzavřel, že žalobci nehrozí při návratu do země žádné reálné nebezpečí či postih za vyhýbání se vojenské službě. I kdyby tomu tak bylo, takový postup by byl souladný s ázerbájdžánskými zákony a nebyl by nikterak diskriminační; byl by legitimní i z hlediska mezinárodního práva. Žalobce dále neshledal naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany předpokládané v § 13 a § 14 zákona o azylu. K doplňkové ochraně a obavě žalobce z nástupu vojenské služby, resp. z postihu za její nenastoupení, žalovaný zopakoval, že pouhá neochota nastoupit do armády a neúčastnit se vojenských operací, není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Její výkon nelze považovat za vážnou újmu z pohledu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Ze žadatelových výpovědí ani ze zjištění správního orgánu nevyplývalo nic, z čeho by bylo možno učinit závěr, že by v případě žalobce výkon vojenské služby představoval vážnou újmu. Žalovaný rovněž neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14b zákona o azylu.

III. Obsah žaloby

8. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, v níž rozhodnutí žalovaného napadá v celém jeho rozsahu, a navrhl jeho zrušení. Rozhodnutí považuje za formální, stručné, nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné.
9. Namítá, že v zemi původu měl potíže spojené s politickými aktivitami svého strýce a nesouhlasem s vládou Ilhama Alijeva. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí uvedeným nezabýval, pohovor byl v tomto ohledu veden pouze v obecné rovině. Žalobce dále tvrdí, že není pravdou, že by žalobce neměl problémy s vycestováním z a do vlasti, když musel podplácet tamní úřady.
10. Žalobce též polemizuje se závěrem žalovaného o tom, že již pominula tzv. horká fáze konfliktu o Náhorní Karabach. Namítá rovněž neaktuálnost a nedostatečnosti informací o zemi původu zpráv. Poukazuje na skutečnost, že v září 2022 opět propukly boje mezi Arménií a Ázerbájdžánem.
11. V podání ze dne 27. 3. 2023 žalobce rozvádí vznesené žalobní body, přičemž tvrdí, že panují obavy a podezření z vypuknutí nové války mezi Arménií a Ázerbájdžánem, k čemuž navrhuje provést k důkazu tři články zveřejněné na internetu. Žalobce má za to, že mu hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření vojenské služby během konfliktu. Žalobce namítá, že žalovaný nevypořádal skutečnost, že v Ázerbájdžánu dochází k případům, kdy mladí příslušníci záloh byli násilím odváděni ze svých bydlišť. Dále žalobce bez dalšího tvrdí, že žalobce nedostatečně vyhodnotil otázku možného udělení humanitárního azylu žalobci.
12. Žalobce poukazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se odpíračů vojenské služby.
K důkazu navrhl též provést článek zveřejněný na internetu o mladíkovi, který se hlásí ke Svědkům Jehovovým. Dle žalobce Ázerbájdžán neuvedl v život zákon o alternativní vojenské službě, byť ji ústava předpokládá. K tomu navrhl k důkazu provést zprávu Stále mise Ázerbájdžánské republiky při OSN.
13. Žalobce navrhl, nechť je k důkazu opatřena aktuální zpráva o stavu ozbrojeného konfliktu o Náhorní Karabach.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
15. K tvrzeným politickým aktivitám strýce žalobce žalovaný poukázal na nepřipustnou gradaci azylového příběhu žalobce, jenž ve své prvotní výpovědi žádné politické aktivity a s nimi spojené potíže nevznášel. Obecný nesouhlas žalobce s politikou státu sám o sobě nezakládá důvod k udělení mezinárodní ochrany.
16. Co se týče obav z výkonu vojenské služby, žalovaný zdůraznil, že se žalobce vojenské službě vyhýbá již od roku 2012, přičemž se v mezidobí do vlasti opakovaně vracel. Byť uvádí, že se musel skrývat v období eskalace konfliktu v září 2020, přesto v lednu 2021 a

březnu cestuje z a do Ázerbájdžánu bez sebemenších problémů. Obavy žalobce proto považuje za přehnané.

17. Informace o zemi původu má žalovaný za aktuální, přičemž o jejich zastaralost se nejedná pouze na základě faktu, že od vypracování uplynul určitý čas.
18. Žalovaný má též za to, že dostatečně zhodnotil obavy žalobce z bojů v Náhorním Karabachu, přičemž poukázal na aktuální judikaturu vyjadřující se k eskalaci konfliktu v září 2022. Žalovaný upozornil na to, že místo pobytu žalobce je Baku, které je od nově vytyčených hranic dostatečně vzdáleno.

V. Jednání soudu

19. U jednání konaného dne 4. 4. 2023 strany setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích.
20. Právní zástupce žalobce měl za to, že jsou ve věci žalobce dány azylově relevantní důvody, zejména ve smyslu § 12b zákona o azylu. Žalobce je v zemi původu pronásledován z důvodu politických aktivit svého strýce a nenastoupení vojenské služby. Je přesvědčen, že konflikt o Náhorní Karabach eskaluje. Osoby, které nenastoupily vojenskou službu, jsou pronásledovány, což odůvodňuje i udělení humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany. Žalovaný se nezabýval vyhocením daného konfliktu a prosté konstatování, že se nejedná o totální válku, nemůže obstát, každý případ je nutno posuzovat individuálně. Žalobce trvá na tom, že byl do armády povoláván, nejedná se o žádné spekulace, přičemž následně byl pronásledován, neboť do armády nenastoupil.
21. Žalovaný u jednání zdůraznil, že na území Karabachu v současné době neprobíhá vojenský konflikt, a nelze dojít k závěru, že by žalobci hrozil výkon vojenské služby během vojenského konfliktu a účast na mezinárodních válečných zločinech. Tyto skutečnosti nezakládají důvod k udělení azylu či doplňkové ochrany, jak stanoví současná judikatura Nejvyššího správního soudu; nevedou ani k prolomení § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný je přesvědčen, že boje mezi Arménií a Ázerbájdžánu o Náhorní Karabach nejsou relevantní pro shledání rizika vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Podání ze dne 27. 3. 2021 považuje za rozšíření žalobních bodů po lhůtě k podání žaloby a to vzhledem k zásadě koncentrace řízení. Žalovaný má za to, že doplnění žaloby azylový příběh graduje a rozšiřuje i o další žalobní bod, a to humanitární azyl. S ohledem na všechny skutečnosti navrhl žalobu zamítnout.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
23. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž

by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.).

24. Žaloba není důvodná.

25. Krajský soud úvodem svého posouzení konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, jeho odůvodnění obsahuje veškeré povinné náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, přičemž žalovaný si opatřil dostatek podkladů, včetně aktuálních zpráv o zemi původu žalobce; tyto důkazy s ohledem na tvrzení žalobce dostatečným způsobem vyhodnotil a vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

V. 1. Důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu

26. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobcem tvrzený primární důvod pro udělení mezinárodní ochrany je jeho odmítnutí nástupu povinné vojenské služby a obecný nesouhlas s názory politických představitelů země. Žalobce postavil svou žádost o mezinárodní ochranu hlavně na neochotě absolvovat základní vojenskou službu, na své nevěli bojovat pro režim, s nímž nesouhlasí, to vše ve vazbě na rozjitřenou situaci panující v území Náhorního Karabachu. Žalovaný tento důvod neshledal azylově relevantním.
27. Soud v této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž obecné odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49 či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015-23 či ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017-32).
28. Soud musí konstatovat, že žalobce nikterak netvrdil, že by byl politicky aktivní, nábožensky vyhraněný či mohl patřit k jakékoliv menšině v zemi původu. V případě žalobce pak nelze předpokládat, že by výkon vojenské povinnosti měl být uplatňován diskriminačním způsobem, neboť nepatří k žádné diskriminované skupině obyvatel. Jeho strach, že by v případě nenastoupení vojenské služby (nebo dezerce z armády) mohl být trestně stíhán, nezakládá dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvod pro udělení azylu. Konečně i v České republice jsou vyhýbání se výkonu vojenské služby a zběhnutí pokládány za trestné činy.
29. Ani za aplikace judikturních závěrů z rozhodnutí zmiňovaného žalobcem v jeho vyjádření ze dne 27. 3. 2023 (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45), soud neshledává v případě žalobce naplnění azylového důvodu předpokládaného § 12a či 12b zákona o azylu. U žalobce k „prostému“ odmítnutí vojenské služby nepřistoupila žádná další skutečnost, například ve formě náboženského přesvědčení či příslušnosti k jakékoliv menšině či diskriminované skupině obyvatel. Z vyjádření žalobce se podává, že není nikterak nábožensky aktivní, v Boha věří, ale k žádnému náboženství se nehlásí; nábožensky je tedy spíše „vlažný“. V zemi původu nepatří k žádné menšině, přičemž ani jeho politické přesvědčení spočívající v obecném nesouhlasu s vládním režimem nebylo soudem shledáno nikterak „militantním“ (viz dále

bod 40 tohoto rozsudku). I z uvedeného důvodu soud shledal nadbytečným provádět žalobcem navržený důkaz ve formě internetového článku, z něhož mělo vyplývat uvěznění mladíka příslušejícího ke hnutí Hare Krišna.

30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí strach z pronásledování žalobce odůvodnil i z prospektivního hlediska, jak mu ukládá judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83), přičemž odkazem na informace o zemi původu (k jejichž dostatečnosti a aktuálnosti srovnej dále body 57 a násl. tohoto rozsudku) dovodil, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu žádné reálné nebezpečí či postih. Žalovaný rovněž připomněl, že případný trestní postih za neabsolvování vojenské služby je předpokládán ázerbajdžánskou legislativou a je rovněž souladný s mezinárodním právem. Od těchto závěrů nemá krajský soud důvodu se odchýlit.
31. Nejvyšší správní soud již mnohokrát ve své judikatuře dovodil, co se rozumí odůvodněným strachem z pronásledování ve smyslu zákonné definice uprchlíka (srovnej například rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119), přičemž posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii. V případě žalobce ovšem ani z jeho výpovědi, ani z informací zajištěných žalovaným nevyplývá důvod pro aktivizaci mezinárodní ochrany předpokládané § 12a a § 12b zákona o azylu.
32. Je třeba připomenout, že branná povinnost je jednou z významných povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. Požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost (a případně se z toho titulu i aktivně zapojil v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost státu a jeho územní celistvost), je zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (srovnej již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44). Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří bez relevantních důvodů odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně (při dodržení všech mezinárodněprávních pravidel vedení ozbrojeného konfliktu, zejména těch, které jsou součástí mezinárodního humanitárního práva). V opačném případě by aplikace azylového práva destruovala obranyschopnost cizího státu.
33. V souzené věci je nutno zohlednit i časové souvislosti azylového příběhu předkládaného žalobcem. Ten konzistentně uvádí, že vlast opustil již v roce 2012, aby se nástupu povinné vojenské služby vyhnul. Studoval na Ukrajině, ovšem do vlasti se opakovaně vracel. Žil zde od roku 2019 a pracoval (takto vyznívají poměrně liše i jeho námitky, že v zemi původu měl problém s prací, neboť nedisponoval vojenskou knížkou). Nelze se též nepozastavit nad bezproblémovými cestami žalobce v lednu, březnu i dubnu 2021 z a do Ázerbájdžánu, přičemž své bezproblémové cesty nebyl s to vysvětlit.
34. Je-li pak žalobcem v doplnění žaloby ze dne 27. 3. 2023 uváděno, že dochází k násilnému odvodu branců z bydliště, zde krajský soud upozorňuje, že se jedná o nově vznesenou námitku, která nebyla uplatněna ani ve správním řízení, ani ve lhůtě pro podání žaloby. Krajský soud přesto v obecné rovině uvádí, že uvedené skutečnosti z informací o zemi původu nikterak nevyplývají, přičemž o jejich aktuálnosti nemá důvodu pochybovat.

35. Byť žalobce primárně váže svůj azylový příběh k potížím souvisejícím s nenastoupením vojenské služby, v žalobě svůj příběh rozhojňuje i obavy politickými, a to ve vazbě na tvrzené blíže nespecifikované opoziční aktivity svého strýce.
36. Zde musí krajský soud konstatovat, že v informaci ze dne 22. 3. 2022 žalobce svého strýce, natož jeho politické aktivity, nikterak nezmiňuje, v pohovoru 22. 3. 2022 je pak strýček „obmyšlen“ toliko okrajově, bez konkrétních dopadů jeho opozičních aktivit do sféry žalobce. Žalobce přitom opakovaně sděluje, že on nikterak politicky aktivní v zemi původu nebyl, žádné problémy se svou politickou aktivitou nevykazoval. Žalobce vyjadřuje pouze obecný nesouhlas s politikou čelních představitelů své země.
37. Je tak zřejmé, že žalobce nikterak nekoncepoval svůj azylový příběh jako pronásledování a obavy zapříčiněné politickými aktivitami svými či svého strýce. Naopak, z jím sdělovaných informací se konzistentně podává, že oním důvodem je nevěle vykonat povinnou vojenskou službu. Pro krajský soud je zarážející, že žalobce neuvedl žádné konkrétní potíže, jimiž by byl vystaven v důsledku politického přesvědčení svého strýce (nelze přisvědčit jeho sdělení, že nemohl najít práci, neboť sám sdělil, že v Ázerbájdžánu pracoval jako číšník, ba dokonce v bance). Ostatně ani v žalobě, v níž správními orgány vyčítáno nevzetí v potaz tvrzení žalobce o politických aktivitách jeho strýce, žalobce neuvádí, jak konkrétně byl těmito aktivitami zasažen.
38. Ze správního spisu je přitom patrné, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem absolvoval osobní pohovor a měl tak možnost sdělit již správnímu orgánu všechny relevantní okolnosti pro udělení azylu. Nelze tedy učinit závěr, že by nevěděl nebo nemohl vědět, které skutečnosti z jeho života mohou být relevantní pro udělení azylu, a mohl v této souvislosti dodatečně tyto skutečnosti doplnit. Žalobce měl možnost se ke všem podkladům před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit a svá vyjádření doplnit či korigovat. Nepožádal o poskytnutí lhůty k vyjádření při prostudování spisu.
39. Krajský soud tak sdílí názor žalovaného, že žalobce netvrdil ve svém azylovém příběhu ničeho, z čeho by vyplynulo, že důvodem pronásledování v zemi původu, resp. absence náležité ochrany v zemi původu, je jeho politické přesvědčení. Krajský soud tak ani v tomto případě neshledává žádné důvody, které by mohly ospravedlnit skutečnost, že žalobce tyto azylové důvody neuvedl již v řízení před správním orgánem. Krajský soud tedy v rozšiřujícím tvrzení žalobce spatřuje snahu dodat *ex post* azylovému příběhu žalobce závažnosti. Nelze pak pochopitelně vytýkat žalovanému, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s těmito tvrzeními podrobně nevypořádal.
40. Dle soudu žalobce ve svých přednesech tvrdil pouze obecné skutečnosti o nesouhlasu s politickým směřováním Ázerbájdžánu bez konkrétních spojitostí se svojí osobou. K obecným tvrzením žadatele o azyl ohledně politických poměrů v zemi jeho původu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, a sice tak, že „za důvod udělení azylu (§ 12 zákona o azylu) nelze považovat toliko obecné tvrzení o nebezpečí, které žadateli v zemi původu hrozí, bez ověřitelných údajů o tom, že takové nebezpečí skutečně existuje, a za situace, kdy se žadatel se svými tvrzenými problémy ani neobrátil na orgány země původu“ Obdobně v rozsudku ze dne 30. 10. 2003,

č. j. 3 Azs 20/2003-43, rozhodl, že „žalobce nebyl nikdy nositelem žádného politického přesvědčení ani členem politické organizace, politicky se neangažoval, subjektivní pocit nespokojenosti se stáním režimem, byť reálně podložený hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením (...)“.

41. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani poměrně obecná námítka žalobce stran nevhodně vedeného pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu.
42. Obecně platí, že konání pohovoru je v řízení o mezinárodní ochranu jedním z nejvýznamnějších okamžiků, neboť výpověď žadatele je zásadním podkladem pro další průběh správního řízení i soudního řízení správního. Úprava pohovoru v zákoně o azylu je ovšem poměrně strohá. Konkrétní způsob vedení pohovoru ani jeho průběh není v zákoně o azylu stanoven, nápomocnou může být například Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) či především Příručka UNHCR z roku 1995 ve věci vedení pohovoru s žadateli o status uprchlíka¹. I když existují návody, na jaká témata se ptát, samotný výběr otázek záleží vždy jen na osobě, která pohovor vede, a jejím uvážení. Každý příběh žadatele je totiž individuální a dopředu není jasné, jakým směrem se může pohovor ubírat.
43. Z hlediska procesního lze k pohovoru, jak byl veden v souzené věci, uvést, že správní orgán úvodem dostal své poučovací povinnosti. Pohovor byl veden v jazyce ruském za přítomnosti tlumočníka z jazyka ruského. Žalobci byl závěrem celý pohovor zpětně přetlumočen za účelem kontroly a ten nevzněl žádné námítky k jeho protokolaci. Žalobce též v průběhu pohovoru souhlasil s každou jednotlivou stranou protokolu o pohovoru. Na závěr byl žalobce dotázán, zdali chce něco doplnit k tomu, co bylo v pohovoru řečeno či co ještě nezaznělo, což neučinil. Dále byl poučen o možnosti označit všechny důkazy na podporu svých tvrzení, k čemuž mu byl poskytnut prostor na konci pohovoru.
44. K samotnému obsahu pohovoru krajský soud konstatuje, že na jeho počátku správní orgán ověřil okolnosti příjezdu žalobce do České republiky. Po úvodních otázkách žalobce spontánně popsal svůj příběh a důvody, pro které opustil zemi původu a žádá o mezinárodní ochranu. Žadateli byl poskytnut dostatek prostoru k prezentaci příběhu. Žalobce nebyl při prezentaci příběhu přerušován. V souzené věci otázky směřovaly k podrobné specifikaci problémů, jimž měl žalobce v zemi původu čelit. Byl dotazován na původce a příčiny tvrzených problémů, jejich počátek, následek. Pohovor byl veden tak, aby bylo objasněno, zda má žalobce strach z pronásledování a tento strach je oprávněný, z jakých důvodů je žadatel pronásledován, jaké měl žadatel a jeho okolí v minulosti problémy a jaké problémy může očekávat, jestliže se do země původu vrátí. K osobě strýce správní orgán zjišťoval identifikační údaje a jeho příslušnost k politické straně. Žalobce nic dalšího ke svému strýci nesdělil a ani neposkytl žádné indicie svého pronásledování, jež by

¹ Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Doplněné vydání. Ženeva, leden 1992. Dostupné z: <http://www.unhcr.cz/>

jej měly vést k závěru o nutnosti pohovor dále řetězit v tomto směru. Naopak, žalobce primárně postavil svůj azylový příběh na neochotě absolvovat povinnou vojenskou službu, ve vazbě na obecně projevený nesouhlas s vládou Alijeva.

45. Z protokolu o pohovoru krajský soud dále zjišťuje, že tazatel používal otevřené otázky, jež žalobci umožnily podat rozvitou odpověď, daly mu prostor, aby vyprávěl svůj příběh svým vlastním způsobem. Krajský soud se proto nemůže ztotožnit s názorem žalobce ohledně formální způsobu kladení otázek. Sled otázek nepovažuje krajský soud za nikterak nestandartní. Žalobce měl možnost svůj azylový příběh detailně popsat a rozvést. Jak bylo uvedeno výše, byly kladeny otázky směřující k odkrytí možných příčin a původu pronásledování tvrzeného žalobcem, jakož i k objasnění toho, jaké kroky žalobce činil, resp. nečinil, k řešení své situace.
46. Krajský soud k otázce pohovoru v souzené věci uzavírá, že způsob jeho vedení vyhověl požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 či ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003), podle níž je nutné, aby se správní orgán dotazoval vedle obecných otázek také na konkrétní informace, které nasvědčují, že žadatel mohl být pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování státní mocí z důvodů stanovených v § 12 zákona o azylu. Správní orgán též umožnil žalobci sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak nebylo jeho úkolem předeštlé důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Na závěr pohovoru měl žalobce možnost uvést další okolnosti. Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany při pohovoru dal žalobci možnost předložit v úplnosti důvody své žádosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, sp. zn. 5 Azs 40/2009).
47. K tomuto bodu lze shrnout, že se žalovaný dostatečně vypořádal se vznášenými argumenty pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů předpokládaných v § 12 zákona o azylu, přičemž krajský soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí v podrobnostech odkazuje a žalobní námitky jdoucí v tomto směru shledává lichými.

V. 2. Posouzení důvodu udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu

48. Co se týče ve stručnosti azylových důvodů dle § 13 a 14 zákona o azylu, krajský soud předně uvádí, že nepřisvědčil žalovanému, že by námitky stran neudělení humanitárního azylu nezazněly v žalobě. Touto totiž žalobce rozhodnutí napadá v celém jeho rozsahu, aniž by ovšem konkrétní porušení § 14 zákona o azylu rozváděl. Žalobce netvrdil, že by správní orgán při posouzení této otázky opomněl zohlednit určité konkrétní skutečnosti. Míra precizace žalobních bodů tak do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
49. V daném případě je nesporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Rovněž nebyly splněny ani podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou a nejedná se

o případ zvláštního zřetele hodný. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

50. K podmínkám pro udělení humanitárního azylu se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55, od jehož závěru se žalovaný v napadeném rozhodnutí neodchýlil. Na udělení azylu z humanitárního důvodu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele; poměrně široká. V souzené věci nevykazuje rozhodnutí žalovaného stran této otázky žádné prvky libovůle.

V. 3. Posouzení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu

51. Již výše bylo konstatováno, že žalobce vystavěl svou žádost o mezinárodní ochranu zejména na obecné neochotě absolvovat základní vojenskou službu, pro kterou opouští svou vlast již v roce 2012. Pokud se v doplnění žaloby ze dne 27. 3. 2023 žalobce snaží navodit dojem aktuální eskalace konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem o oblast Náhorního Karabachu, pak krajský soud konstatuje následující.
52. Ve vztahu k tomuto ozbrojenému konfliktu Nejvyšší správní soud již judikoval, že se nejedná o tzv. totální konflikt. Spor mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach nebylo možné klasifikovat jako „totální“. Míra svévolného násilí předmětného konfliktu totiž nedosahovala takové úrovně, že by existovaly závažné důvody domnívat se, že v případě navrácení se do země původu (Ázerbájdžán či Arménie) existovalo reálné nebezpečí vážného ohrožení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs 144/2022-38, shodně též jeho usnesení ze dne 2. 11. 2022, č. j. 7 Azs 228/2022-24, či ze dne 18. 10. 2022, č. j. 1 Azs 172/2022-31).
53. Krajský soud ve světle zmiňované judikatury říká, že v případě konfliktu nemajícího tento „totální charakter“ musí žadatel o mezinárodní ochranu prokázat dostatečnou míru individualizace hrozby (srovnej již zmiňovaný rozsudek ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs 144/2022-38), aby mohlo být jeho žádosti vyhověno. V případě totálního konfliktu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu v zásadě každému žadateli přicházejícímu z postižené země či regionu (ve vztahu k válce na Ukrajině rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2022, č. j. 2 Azs 10/2022-37, body 8 až 10), což ovšem není případ sporů o Náhorní Karabach.
54. Uvedené judikатурní závěry jsou navíc platné zásadně v situaci, kde daný válečný konflikt skutečně probíhá, tj. tzv. v jeho horké fázi, nikoliv v případě uzavřeného a trvajícího příměří. V posouzené věci žalovaný rozhodoval ke dni 8. 9. 2022, tj. bezmála za dva roky

po uzavřeném příměří, a za situaci, kdy žalobce opustil zemi původu naposledy v dubnu 2021, a v mezidobí pobýval na území Ukrajiny, odkud přicestoval do České republiky dne 15. 3. 2022. Je tedy evidentní, že žalovaný v souzené věci nerozhodoval tzv. v okamžiku „horké“ fáze válečného konfliktu.

55. V doplnění žaloby žalobce vznáší obavy či podezření na opětovné vyostření konfliktu odkazem na novinové články z března 2023, května a října 2022. Krajský soud shledal provedení těchto důkazů nadbytečným. Z recentní judikatury (srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs 144/2022-38, či ze dne 2. 11. 2022, č. j. 7 Azs 228/2022-24) totiž vyplývá, že ani v případě vyostření konfliktu, který nemá charakter totálního konfliktu (tj. i zintenzivnění bojů o Náhorní Karabach v září 2022), až v průběhu řízení o kasační stížnosti žadatele o mezinárodní ochranu nepocházejícího z oblasti tohoto konfliktu, není možné bez dalšího prolomit § 75 odst. 1 a § 109 odst. 5 s. ř. s. I kdyby tedy bylo v posuzované věci po provedení navržených důkazů dovozeno, že vyvstaly nové skutečnosti, které bez svého zavinění nemohl žalobce tvrdit před žalovaným (vyostření bojů o Náhorní Karabach), krajský soud by je bez dalšího nemohl seznat relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, pročez by z nich nebylo možno být dovozeno, že ve vlasti původu žalobce probíhá konflikt charakteru totálního. Žalobce tedy nesnesl takové argumenty, aby krajský soud přesvědčil o nutnosti prolomení zásady předpokládané § 75 odst. 1 s. ř. s. Soud tak shledal nadbytečným žalobcem navržené doplnění dokazování, jímž se žadatel snažil prokázat obavy či podezření z vypuknutí nové války či páchání válečných zločinů v oblasti Náhorního Karabachu. I kdyby toto vyostření bylo prokázáno, bez další individualizace by u žalobce, který nepochází z dané oblasti, nedošlo k prolomení pravidla § 75 odst. 1 s. ř. s.
56. Ze zjištěného skutkového stavu bylo totiž zřejmé, že bydlištěm žalobce bylo Baku; uvedený konflikt probíhající v jiné, cca 300 km vzdálené části Ázerbájdžánu. Míra svévolného násilí předmětného konfliktu nedosahuje takové úrovně, že by existovaly závažné důvody domnívat se, že by byl žalobce v případě navrácení se do země původu vystaven reálnému nebezpečí vážného ohrožení pouze z důvodu své přítomnosti (srov. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-86, či rozsudek SDEU ze dne 10. 6. 2021, věc C-901/19 Bundesrepublik Deutschland, bod 28.). Soud současně neshledal, že by se konflikt v jiné části Ázerbájdžánu stěžovatele dotýkal individuálně, a to ani ve světle jím vznášených potíží – viz argumentace shora, tedy že by mu hrozila konkrétní vážná újma. Krajský soud rovněž neshledal, že by hrozilo ve vztahu k žalobci porušení mezinárodních lidskoprávních závazků, zejména zásady *non-refoulement*, práva na život, a že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
57. Na tomto místě je nutno vypořádat argument žalobce o neaktuálnosti a nedostatečnosti informací o zemi původu. Žalovaný si v řízení zajistil informace, jak jsou specifikovány v bodě 5 tohoto rozsudku, jež považuje krajský soud za dostačující. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení situace v Ázerbájdžánu provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, podle kterého

„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“

58. V právě souzené věci disponoval žalovaný informacemi z více rozličných, nejen vládních, zdrojů - Mezinárodní organizace pro migraci, Ministerstvo zahraničních věcí Nizozemska, Francouzský úřad pro ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti, Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, OAMP.
59. Žalovaný v souzeném případě vycházel z aktuálních informací o Ázerbajdžánské republice založených ve správním spise. Disponoval informacemi jak obecného charakteru, například stran bezpečností a politické situace pocházející z 11. 7. 2022, tj. cca 2 měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí (takto je irelevantní návrh žalobce na zajištění si aktuálních informací o zemi původu, a to i ve vazbě na závěr o neprolomení pravidla § 75 odst. 1 s. ř. s), tak i z informací konkrétních, vztahujících se k individuálnímu azylovému příběhu žalobce (informace pojednávající o mobilizaci rezerv v září a říjnu 2020 datovaná k prosinci 2020 či informace k vojenské službě z prosince 2018). Žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně aplikoval zjištěné informace na konkrétní možnosti s individuální situací žalobce.
60. Práve citovaným informacím nelze upírat na aktuálnosti. Naopak, zejména zpráva Francouzského úřadu pro ochranu uprchlíků z prosince 2020 reflektuje zcela aktuálně období tzv. horké fáze konfliktu o Náhorní Karabach (září až listopad 2020), neboť je podávána v úzké časové návaznosti na dané období, k němuž navíc žalobce vztahuje „gró“ svých tvrzených potíží. Informace k vojenské službě z roku 2018 pak poskytují obecný základ pro úvahy žalovaného stran fungování povinné vojenské služby v Ázerbájdžánu. Ze samotného data pořízení informací přitom nelze usuzovat na jejich neaktuálnost.
61. Krajský soud považuje závěrem za potřebné vyzdvihnout i to, že ze zprávy Francouzského úřadu pro ochranu uprchlíků vyplývá, že v září 2020 byli povolávání muži narození v letech 1985 až 2022, kteří dosud nevykonali vojenskou povinnost. Uvedené je naprosto souladné s legislativou dané země i mezinárodním právem týkající se povinné vojenské služby, a bez další potřebné individualizace a konkretizace důvodů a dopadů do právní sféry nemůže tento fakt v případě žalobce vyvolat aktivizaci žádné z forem mezinárodní ochrany. V kontextu azylového příběhu a jeho časové osy totiž bez zajímavosti nezůstává fakt, že z této zprávy dále vyplývá, že branci nebyli posíláni na frontu, ale do výcvikových center, kde měli absolvovat tříměsíční vojenský výcvik.
62. Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl se zprávami o poměrech náležitě seznámen, přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevznikl, doplnění neučinil, přičemž další bližší skutečnosti ohledně svého pronásledování netvrdil, resp. nedoložil.
63. Lze uzavřít, že žalovaný své rozhodnutí v mezích vedeného řízení zdůvodnil, je tedy nutno odmítnout lkaní žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či

pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. V odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48 (bod 18), přitom Nejvyšší správní soud uvedl, že ani „nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně z poslední doby pak zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018-30). S přihlédnutím k výše citovaným ustáleným závěrům správních soudů je tedy nutno uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je.

VI. Závěr a náklady řízení

64. Napadené rozhodnutí tedy z hlediska krajským soudem realizovaného přezkumu ob stojí. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu žalobce podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnul.
65. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
66. Žalobci byl ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ondřej Zaorálek, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 9 300 Kč, a to za tři úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, prostudování spisového materiálu a sepsání podání ze dne 27. 3. 2023) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby ve výši 900 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů celkem činí 10 200 Kč a byla navýšena o DPH v zákonné výši na celkových 12 342 Kč s tím, že tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 4. dubna 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje